

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or of two shillings a year.

Prepayment will be required in every case.

To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

CHUNDICOOLOO—Mr. W. SANTIAGOPIILLY.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளிர்.

முன்றும் காண்டம்.

ஆதிநெழுவில்லாவறவாழியெண்ணுணன்—சோதிபுத்தேசிகாசம்யபான சுடரோளிர்—தேவராற்றேளிந்திறியாத் தீவ்வியமாநிந்தரன்—முறாய் மூவரோன்றும் முதல்வையிருப்பவன்—பேரூளாதியானவன்—பொருளினுக்குட்பொருளான—பொருளாவிசையெனினு—பொருளோடுநிரப்பொருளே—மண்ணவயும் விண்ணவயும் மறையளவுங் கவையளவு—மெண்ணை வழுமெட்டமலெங்குநீரஞ்சனன்—அன்புடனேயுணத்தேடு—மன்புள்ளநதன்னைலென்று—மீன்புடனே யிருந்தவருக்கின்பம்மீசுணுநீர் விண்ப்போற்றி நீணவாழ்த்தி நீணப்பவர்கடுயராகிண மனநீதேற்றிக்கொணமாற்றிவரம்பொழியுநாயகனீ.

என்பதில் துவக்கமும் முடிவுமில்லாத தருமக்கடலாகிய எண்ணலைட்சனமுள்ளவனுவன், சூரியன் சந்திரன் முதலிய சுடரெல்லாம் நீகராமற்சமயமானசுடரோளிர்யானவன், தேவராற்றேளிந்திறியாத் தீவ்வியமாய் எப்பொழுதும் ஒருகண்டசீராயிருப்பவன் பிதாக்குமாரன் பரிசுத்தாவியெண்ணுநீர் தீரித்துவமோன்றானமுதல்வையிருப்பவன், சகலபொருள்களுக்கு மாதியானவன், அப்பொருட்களுக்குட்பொருளானவன், பொருளியிர்கெட்டமிந்தாலும் அப்பொருளோடொளியாய்ப்பொருளானவன், புவனத்தளவும்வானுலகத்தளவும் வேதத்தளவும், கல்வித்துறை, சாத்திரத்தளவும், மனிதரெண்ணத்தளவுமெட்டமலெங்குநீரஞ்சனனுவன் அன்போடுணத்தேடுமன்பிருயத்திலென்றும்பின்பத்துடனேயிருந்தவருக்கின்பம் தருந்தயாபரன், நீன்னைப்போற்றி, நீன்னைவாழ்த்தி, நீணப்பவர்கடுயரங்கொண்டவராகிண அவர்கள் மனதைத்தேற்றிக் கொணகணமாற்றிவரம்பொழியுநாயகனீயென்றநீந்துகொண்க.

தேம்பாவண, உட, நியாபகபடலம், மருகம். பட்டடு.

இரவலர்மாட்சியோப்பலீடின்மைகாட்டும்—புரவலர்குழந்தவைவேறப்பொருணருமமைச்சர் தாம—முரவலநாதன்நெண்ணுணரவுத் செயலும்வல்லாய்ப்பு—பரவலநாடும்வேலுப்பரிசீலர்திழ்வாமென்றான்.

என்பதில் ஆயினும் கடவுளுக்கு மந்திரிகளும் படைத்தவவரும் ல்லவ. அதேதேனில், அரசர்படை வீரரையும் மந்திரிகளையும் வைத்திருப்பது பெருமையெனும் பேர்பெற்றதன்னை அவரிடத்தீறி போர் பெருமையதாகியார் தங்கைத்திறத்தின்மையைக் காட்டும் படைகளே அவர் எல்லாவற்றையும் உணராதறிவிண்மையைக்காட்டும்மந்திரிகளே அளவில்லாமையுள்ள கடவுளோவென்றன்னைலெல்லாவற்றையு

ம் அறியவுஞ் செய்யவும் வல்லவனுகையில அவற்றொருவனுணர்வும வேறுமுதவியாக உண்டெனில் அவற்கியலாமல் இகழ்ச்சியாமென்றெண்ணு உரைத்திருந்தும் அம்மெய்யான சாட்டாய்ப் பராபரவந்துவானவரே முதன்மையானதெய்வமென்று பிரத்தியட்சமாய்த் தீருகிறதும் அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்கு இந்தக் காரியங்கவாயுற்றுவிசாரிக்கிறவிசேஷித்த அறிவு வேண்டாதாவென்றிருக்க, நாங்கள்வேதத்துக்கு ஐயோக்கியரென்றும்,

அயனரிருத்திரன் மகேசன் சதாசிவனைவருமுத்தவாரொடுங்கி, யந்தமார்பொழுதினுமாதிகாரணமாயணத்தையுமாண்டொழித்தவராய்—பயன்றவிரும்பாரெண்கிறபடியே பகாப்பொருளாயொருமரமாய்ப்பருவமன்றிருக்கிறவர்தொழ்தலர்க்குபரிந்தண்செய்கிறதொழியு—வியன்பெற வடித்த கதைகளின்படியே வித்யாசிவனுளதெல்லாம் மெய்ப்பொருளிடத்துத்தொடுங்குமென்றும்நீத வித்தகர்கருந்தெல்லாங் கேட்டு—வியன்முறவறிந்துங்கிள்கொப்போலவிப்பிரக்குடம்பெடுத்துயா விச்சுரன்றாமாலிருவரைப்பணிந்தாலேகணத்தொழுவதாய்டீமோ.

என்பதில் பிரமா, விஷ்டுணு, உருத்திரன், மகேசரன், சதாசிவன் அவனைவருந் தோன்றினபிரகாரமொடுங்கி, முன்போல முதல்க்காரணமாய் அணத்தையம் ஆண்டொழித்தவராய் மீளவும் அரும்பொருளையெல்லாம் படைக்கிறவராயிருப்பாரெண்கிறபடியே திரிமுர்த்திகளாகவும் பஞ்ச கர்த்தகர்தாமாவையும் பதக்கப்படாத பகாப்பொருளாய் ஒரேயொருதெய்வமாய் மூப்பினமையிலாமல் இருக்கிறபிரகாரம் எப்பொழுதும் இருக்கிறவரைச்சேபித்து இல்லாமையுடைய எளியவர்களுக்கன்பாய் நன்மைசெய்கிறதொழிப்பெருமைபெறச் சோடித்த கதைகளின்படி தானும் பிரமா, விஷ்டுணு, சீவன் மற்றுள்ளதனைத்தும் மெய் பொருளாகிய பராபரத்தில் நீன்றித்து மீளவும் அவருக்குள் ஒடுங்குமென்கிற வித்தகருடைய ஆழமான கருத்துக்கவனவெல்லாங்கேட்டு தேய்வ சூபமா மகிமையை யுந் தீர்முர்த்திகளோடைய குற்றமுள்ளநடத்தைகளையும் அறிந்தும் சொற்பொருளறியாக்கிகளொப்போல பார்ப்பாருக்குடம்பெடுத்துப்பொழுதுபிழைத்திராசீவன் விஷ்டுணுவென்கிற இரண்டு மனுஷ இராசாக்கவளப் பணிந்தால் அது ஒன்றானபராபர வந்துவைத்தொழுகிறதாய் பலன்சந்தாமாவெப்பிரகாரகில் அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்கு இந்தக் காரியங்கவா உற்று விசாரிக்கிற விசேஷித்த அறிவு வேண்டாதாவென்றிருக்க நாங்கள்வேதத்துக்குஅயோக்கியரென்றும்,

தீருவள்ளவார் குறள், உம். பங்கு.

கொல்லான்புலாவண மறுத்தாணக்கைகூப்பி எல்லாவயிருந்தொழும்.

என்றிருக்கிறதமன்றி இதற்கருத்தமேதெனீர் சீலமாயிருக்கிறவனையெல்லாவயிருந்தொழுகுமென்றுசொல்லிச் சிலாக்கியர்க்கேடுகிறார்கள். அவ்வேல்லாவயிருந்தொழுகிறதற்குக் காரணமுலமாய் நீன்ற பராபரமாய்க்காரணத்தையழிந்துபோகிறபேர் எல்லாவயிருந்தொழுகுமென்று சொன்ன வர்க்கியமே ஆனுல்ப்பராபரத்திற்குச் செல்லுமேயெல்லாம் மனிதனை எல்லாவயிருந் தொழுகுமென்று சொல்லக்கூடுமோவென்கிறதற்குக் காரணமேது! மேற் சொன்ன குறளுக்கு அர்த்தமேதெனில், கொல்லானென்பது பராபரத்திற்குச் சொல்லத்தகும. புலானென்பது அசுத்தத்துக்குப்போதும், அசுத்தமென்பது பாவமும், அப்பாவமென்பது அழகில்லாத பராபரத்தை எல்லாவயிருந் தொழுகுமென்கிற வியாக்கியானத்தை மறுத்துவைத்து அசுத்தமுள்ள மனிதர் சொல்லவதையே அவர்கள் மிகவும் நம்பித் தீம்புள்ளவர்களாயிருக்கிற அம்மனிதரைத் தெய்வமென்று பணிந்துகொண்டுவருகிற சரியான நியாயமா! அந்தப்படியிந்திருக்க அவர்கள் இன்னமும் அதை விடாமப்பாவதமன்றி இந்த தேசத்தாரூடைய வேதசாஸ்திரங்களிலே சர்வலோக காரணாகிய கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றும் அவர் அநந்த ஞானம், அநந்தவீரியம், அநந்தசுகம், அநந்ததரிசனம், நாமயின்மை, கோத்திரமீன்மை, ஆயுவிண்மை, அழியாஇயல்பு என்னும் எண்கணங்களைப் பொருந்தியவராயிருக்கிறரென்றுஞ் சொல்லியிருந்தும் அந்த வேத சாஸ்திரங்களிலேதானே கடவுளுக்குப் பிரமமென்னும் நாமமுண்டென்று

* அகப்பெய்ப்பாடல்.

பராபரமானதடியகப்பேய்—பரையாகவந்ததடி—தராதலம் ஏழ்புலியுந்—தான்படைத்ததடி என்று

சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதை மெய்யென்று புத்தீசாலிகளாகிய எவர்களும் அங்கீகரிக்கவுமாட்டார்கள். அதேப்படியேயன்றி பிரமமென்னும் பெயர் மேற் சொல்லிய வேத சாஸ்திரத்திலே பராபரவலதுவுக்கு வழங்குதமல்லாமல், அது வாய்வுக்கும் மனதுக்கும் பொசிப்புக்கும் ஊழியகாரனுக்குத் துர்ச்சினனுக்கும் வழங்குகிற பொதுப்பெயராயிருக்கின்றது. இன்னும்வரும்.

From Wesley's Hymns.

27th Hymn—"Saviour, the world's and mine."

ஞானப்பாட்டு.

க. உலோக இரட்சகரே

மா பாடு பட்டிரே

என் பாவத்தை சுமந்து

சாப மானீர் கர்த்தாவே

உம்மை நோக்க எனக்கு

உதவும் என் மீட்பரே.

உ. என் தேவன் மரித்தார்

யாவையும் முடித்தார்

என் கல் நெஞ்சே நொறுங்கு

என் கண்ணை கண்ணீர் சொரி

உள்ளமே அவர் நொந்து

சிந்தும் இரத்தத்தைத் தரி.

இந்து வேத புரணத்தில் சலமென்னும் பூத்யத்திலே அசைவாடிக்கொண்டிருந்த பரப்பிரமமானவர் ிச்சுருட்டிப்பின் தொழிலைத் தொடங்குமுன்னே பரையென்னும் மாயையைப் பிரப்பித்தாரென்றும், அத்திலேயிருந்துத்தமும், மாயை, மோகம், அவித்தறை, அநிந்தம் என்னும் மற்ற ஐந்து மாயைகள் உற்பவித்தனைவென்றும், இந்த மாயைக்கு நீங்கி நிற்பவன் மாத்திரம் நற்கதியடைவானென்றும், உங்கள் சமயஞ் சொல்லுகிறதல்லோ?

கவனிப்பு.

அம் மெய்யங்க் கடவுளுடைய சாதாரண சத்தியவேதமாகிய மோசே எழுத்தின முதலாமாகமம் முதலாம் அதிக்காரம், கம். உம். வசனங்குளில் உரைக்கிறதெப்படியெனில், அதுதீ காலத்திலே வானமும்பூமியும் அத்திலுள்ள சராசர முதலானவைகளைத்தையுந் சீருட்டித்து உருவாக்காததற்குமுன் பூமியோவெனில் ருபமற்றதும் வெறுமையுமாய் ஆழத்தின் மேல் இருமாய்த் தன்னைர் மயமுமாய் இருந்தது. ஆனூற்பராபரனுடைய ஆவி அத்தன்னைர்களை மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தவருமாய் அவருக்குச் சரிமானானவர்கள் ஒருவரும்ல்லவென்றதுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதமன்றி அஊருடைய வார்த்தையானவரைக்கொண்டு சர்வ உலகமும் அவைகளிலுள்ள எல்லாவற்றையும் மிகுந்த ஒழுங்காயுந் சீர்ப்பாயுந் சுத்தமாயுமுண்டாக்கித்தாக வெளிப்பட்டிருக்கிறதெய்வல்லாது வேறல்ல. அந்நேதயம், கம். புத்தகம், யம். நம்பர், ஏடும். ஏடும், யகம். நம்பர், அகம். ஏடும், யஉம். நம்பர், கூசும். ஏடுவரையம், அவரதுகணக் கர்மகண மாயையாயுண்டாக்காமலிருக்க, இந்து மார்க்கத்தாரூடைய பரப்பிரமமானவரோ அதைக் கர்மமாயுண்டாக்கீரென்று சொல்லுவது நியாயமா! அல்லது மகா விஷ்டுணுவானவர் தீருப்பார்க்கடலில் ஆவிவலமேற்பள்ளிக்கொண்டிருந்தாரென்றுசொல்லுவது நீச்சரித்தீரமாகமாட்டாது எப்படியெனில், ஒரு சின்னைக் கல்லைத் தன்னைர்நிப்போட்டால் அம்முந்திப்போகுமென்கிறதே நீச்சமாயிருக்க இவர் அம்முந்தாமலிருக்கிறதென்றும் அக்கண்மமாகிய உலக மாயைகளுக்குட்டிபுக ஏதுவுள்ளவர்களுமாய் அம்மாயையை விலக்கிக்கொள்ளாச்சா மார்கத்தியமற்றவர்களையும் இருக்கிறாரென்கிறதார்பத்ததை நாங்கள் அறிந்து அவ்வுண்மையை உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்கிற விருப்பத்திலேயெல்லாதுவேறல்ல. ஆனூல் உங்கள் பரபதமாவது தீரிமுர்த்திகளாவது சலமென்னும் பூத்யத்தில் அசைவாடிக்கொண்டிருந்ததுண்மையல்லவென்றறிவீர்களாக. அந்நேதயம், மௌம். நம்பர் உக. வரிமுதல் காண்க.

ந. தேவனே யெப் போது உமக்காய் மரித்து கீழ்ப்படிவேன் என் கடன் எப்படி சேலுத்துவேன் என் மனதுக் கடினம் கரைத் தன்பாய் மாற்றுமே.

சு. என் மனதெப்போதும் அன்பைதானே நாடும் கர்த்தாவே நான் அங்கேன்றும் விசுவாசத்தால் வாழ எனக்குத் தயை செய்யும் நான் அன்பாய் உம்மைத்தொழும்.

ரு. உமதன்பினீளம் அகலம் உயரம் ஆழம் ஏதென்றுணரும் ஞானம் எனக்களித்து என்னைப் பலப்படுத்தும் தேவ ஆவியைக் கொண்டு.

சு. மண்ணில் பத்தரோடு இதை நான் அறிந்து உம்மீற் பிழைத்தசைய செய்தென்னை அன்பால் நிரப்பும் தேவனே நிறைவாக என்னில் தங்கி வாசம்பண்ணும்.

உ-தய தாரகை.

யாழ்ப்பாணம், சூனாசனம் ௨௦. ஆடி. ௫ அ.

பாப்புமதநிலை.

அநேகமாயிரம் பிராஞ்சுக்காரர் இந்நாட்களில் ஞேமோபுரியின் நுகர்த்தடியைச் சுமந்திவாத்துப்போனதாலதை இறக்கவிடுந்தருணம்எப்போ வாய்க்குமெப்போ வாய்க்குமென்று வழிபார்த்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும், அவர்கள் கத்தோலிக்கச் சிலபல வேரியான சடங்குகளை இன்னமும் விட்டுத் தள்ளவில்லை. எப்படியெனில் அவர்கள் முன்போலத் தங்கள் பிள்ளைகளை ஞேமான் கோவிலில் ஞானஸ்நானம் வைப்பிக்கொடுக்கிறார்கள். கேள்வி மறுமொழிப் புத்தகங்களைப் படிக்கிறதற்கு அவர்களைக் குருமாரிடம் அனுப்புகிறார்கள். அவர்கள் விவாகம்பண்ணும்போது குருமாருடைய ஆசீர்வாதங்க்கடைக்கவேண்டுமென்று அவர்களைப்பார்த்துப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். மரித்தோரை அடக்கம்பண்ண அவர்களை அழைக்கிறார்கள். சிறிது வேளைகளில், நல்லொரு பெரிய பிரசங்கப் பட்டினத்தில் வந்து பிரசங்கம் பண்ணும்போது அவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்கப்போகிறார்கள். அல்லது, அவர்களுடைய கோவில் புட்பத்தினுலலங்கரிக்கப்பட்டு நன்கிதான கீதவாத்தியங்கள் கேட்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் பூசைக்குப்போகிறார்கள். இவ்வித செய்கைகளில் இருதயமில்லை. அது கள்ள வேடம், அது மரித்தோரென்பினுலுஞ் சகலவித அழக்கினாலும் நிரம்பி வெளிப்பற்றத்தைச் சத்தமாசகக் காட்டுகிற கல்லறைக்குச் சமாளமாயிருக்கின்றது.

ஓர் கோத்திரப்பிதா.

தவிதெழ்க்கின் என்னும் பெயரையுடைய ஒருவர் இறறைக்குச் சிறிதுமாதத்திற்கு முன்னே கன்னேடா என்னும் தேசத்திலுள்ள உவேக்ஸ்போட் என்னும் பட்டினத்தில் நூற்றிருபது பராயத்தில் மரணமடைந்துவிட்டார். அவர் எழுதும் விவாகம்முடித்து அந்நூற்றிருபது பேரப்பிள்ளைகளையும், கொப்பாட்டப் பிள்ளைகளையும் கண்டார்.

காலி.

தற்கொலை—கீறேபர்த்து ரையுடைய மரணம்—இரண்டொரு வருடமாக யாழ்ப்பாணத்து ரேகுத்துரைக்குக்கல்கட்டராயும் மேல்விசாரணைக்காரராயுமிருந்து பிற்பாடு காலிக்குப்போய் அந்த உத்தியோகமாகத்தானையிருந்த யோன் கீறேபர்த்து துறைஇறறைக்குச் சிறிது நாளைக்கு முன்னே தன் கையால் வெட்டுண்டிற்றந்ததைப் பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டுப் பொழுது எங்களுக்கு இருக்குந் துக்கத்துக்கோரெல்லயில்லை. இவர் மரணமடையச் சிறிதுநாளாக்கு முன்னே, கொழும்பு ரேகுத்துரைக்குச் சிறுப்புவாய் நூதவார்செய்துகொண்ட சிலபல துறைவுகளையிட்டுச்சகலரேகுத்துரைக்கும் முதலாளியாயிருக்கிற மேஸ்தர் சோண்டேஸ் என்பவருக்கு விசேஷமாக இவர்

எடுத்துக் காட்டின குற்றங்களான ஒப்பணப்படுத்தாததுபோனதால், சோண்டேஸ் என்பவர் சங்கை நட்டத்துக்காக இவரைத் துரந்தார். மேலும் இவருடைய காரியத்தை விளங்கும்படி கோவரணமேந்தார், தெம்மினர், உஜுடவுசு, கீப்பன் என்னும் பேர்களை யுடைய முன்றுபேரை விசாரணைக் கொம்மீற்றியாக நீசமித்துவிளங்கினபோது விளங்கின விளக்கத்தில் மேற் சொல்லிய கொம்மீற்றிமார் இவருக்கேதும் நீதியளவில் அந்நிதஞ்செய்தாராகளோ அல்லவோ வேண்டுமென்று வராதது. ஆகிலும் இவர் வெட்டிக் கொண்டிருக்கச் சற்று நேரத்துக்குமுன்னே “இந்தக் கொம்மீற்றிமார் என் நயத்தைக் கெடுக்கத் துணிந்தாராகளென்று” பேசினதாகச் சீலர் கேட்டாராகளென்று தெரியவந்தது.

பிறகிட்ட செவ்வாய்க்கிழமை பின்னேரம் ஆறரை மணிப்போலே, தரவளையறுபட்டதாய் அவருடைய பிணம் அவர் படுக்குங் கட்டிலிற்சீடந்தது. அவர் பிண இறங்கமரணத்தியாலத்துக்குமுன்னேசெத்ததாகக் காணவேண்டியது. இந்தப் பயங்கரமான செய்கையை அவர் செய்யத்துணியுமுன்னம் கத்தி தடங்கலில்லாமல் வைத்தவுடனே தரவ்வளையிலேறு ம்படியாயொரு புறத்தில் மயிரைச் சீரெடுத்துவிட்டது போலேதெரியவந்தது. அவருடைய தரவ்வளையில் முன்றிடத்திலே இரத்தங்கொப்பிளந்துக்கொண்டிருந்தது. அவர் வெட்டின சௌரவக் கத்தியும் அவர் கையிலேதான் இருந்தது.

இவர் செய்துகொண்ட இந்தப் பயங்கரமான காரியத்தைப் பற்றிப் புதினத்தாளில் அச்சடிக்கும்படி எழுதிக்கொண்டிருக்கையில், பின்னாலே காணப்படு ம் இறுப்பொடுத்துவந்தது.

காலியில் இரேகுத்துறைக்குக் கலக்கட்டராயிருந்த, மெஸ்தர் யோன் கீறேபர்த்துரை முதலுட்பின்னே ரத் தனது கையால் அறுப்புண்டு மரணமடைந்ததைப் பற்றிப் போனமாதம் முப்பதாந்தேதி விசாரணைப்பண்ணப்பட்டது. இவர்மேற்சொல்லப்பட்டமெஸ்தர் யோண்டேஸ் என்பவருடைய நடத்தைக்கும் கனத்தக்கும் விசேஷமான காரியங்களை எடுத்து இங்கிலாந்துக்கெழுதியிருந்ததால் இதை விளங்கும்படி சீமையிலிருந்து சோண்டேஸ் என்பவர் கேள்விப்படி சட்டவளவந்தது. அக்கட்டவாப்படி பிறகிட்ட சனிக்கிழமை இவரையும்காலிச்சென்றுபோன கீறேபர்த்து துரையையும்கூப்பட்டு வைத்து கொம்மீற்றி மார்விளங்கின போது கீறேபர்த்துரை சோன்னதேன்னவெனில் நான் நல்லறிவோடே மேஸ்தர் சோண்டேஸ் என்பவரைப்பற்றிச் சீமைக்கெழுதவில்லை. ஏதோ மனதிலேயுண்டான பைத்தியத்தினால் அப்படியேழுதிப்போட்டேன். அதற்கு நான் செய்யவேண்டியதென்னவென்று கொம்மீற்றிமாரைக் கேட்டார். தான் இப்படி அடாததாய்ச்சீமைக்கெழுதிப்போட்டேனென்ன மோசமெனக்கு வருகுதோதெரியவில்லையென்று மெத்தப்பயந்து கலங்கிச்சோகக் கொண்டவர் போலே விளக்கத்திற்கெரியவந்தது.

இவருடைய பிரேதத்தை எடுத்து விளங்கிய நடுவருடைய தீர்மானமென்னவெனில், மேற்சொல்லிய கீறேபர்த்து துரை முன்சொல்லிய காரியத்தைவிட்டு அவருக்கு விசுருண்டானதால் அதனிமத்தம் சவுளக் கத்தியைத் தானேயேடுத்துத் தனது கையால் தன் தரவ்வளையை அறுத்துக்கொண்டிருந்துவிட்டதாய்த் தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது.

அமேரிக்கா.

அமேரிக்காவாருக்கும், தென்னமேரிக்காவாகிய மெக்சிக்கோ நாட்டாருக்கும் யுத்தம் நெரிட்டு அதிற் பின்னர் தோற்றுத் தங்கள் நாட்டிற் சிலவற்றையும் அமேரிக்கருக்குப் பறிக்கொடுத்தோடினதைப் பற்றிச் சகலரும் அறிந்திருப்பீர்கள். இனியிருக்கச்சியாருஞ்சமாதானம் பண்ணக்கொள்ளும் படி அமேரிக்காவார் மெக்சிக்கோ நாட்டாரிடம் கேட்டதுடையிய பொருத்த வணகளாவன.—“மெக்சிக்கோ குடாக்கடல் தொடங்கிப் பாசிபீக்குச் சமுத்திரமீறுகப்பிரித்து எங்களுக்கு ஒப்புக்கொடுப்போமென்றும் போரின் நீமீத்தஞ் செவ்வடிப்பண்ணின பதின்முன்றில்சுமிறைசாலில் யாமொரு சல்லியும் உங்களிடம் கேட்கமாட்டோமென்றுந்தான். மேலும் எங்களுடைய அயிக்கியதேசத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி மெக்சிக்கோ நாட்டில் யாதேனுமோர் பதறியைத்தானும் விடச் சொல்லிக் கேட்கச் சம்மதிக்க மாட்டோமென்றும், உங்களுக்கு விசேஷமாக ஆராதூதல் படை முயர்ச்சியாய்லலது வேறொரு முகாந்திரமாய் வருகில், உங்களுக்காக நீன்று அவர்களைத் துரத்துவோமென்றும், நீங்களாருக்காகுதல் விசேஷமாகப்போகில் உங்கள் பாட்டுக்கு வருவோமென்றும் பண்ணியனுப்பின பொருத்தவணக்கு மெக்சிக்கோ நாட்டார் சம்மதித்து வராமல் அல்லத்தட்டிப்போட்டார்கள்

விரக்கிறல் என்ற பட்டினமும் கோட்டையும் பங்குனி மாதம் இருபத்தொன்பதாந் தேதி அமேரிக்கருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் நெருக்க முரண்டடித்த வேம்பாக் குண்டை அகப்பட்ட மெக்சிக்கோ நாட்டாரில் ஏறக்குறைய ஆயிரம் பேர் ஒன்றிற் கொல்லப்பட்டார்கள் அல்லது காயப்பட்டார்கள். ஆகிலும் அமேரிக்கர் பக்கத்தில் ஏழு ஆபீசரும் வேறும் அன்பத்தெட்டுப் பேரும் காயப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். முன்றரை நாட்கள் போலே வேம்பாக் குண்டுவைத்தடிக்கப்பட்டது. மெக்சிக்கோ நாட்டாருடைய ஆஸ்தியும் பெண்களும் பிள்ளைகளும் அனேகர் அழிந்திருந்துபோனார்கள். அந்தப் பட்டினத்தில் அரைவாசிக்கு மேலே அழிந்துபோயிற்று.

இத்தாலி.

லெளகீக வைதீக காரியங்களைப்பற்றி இத்தாலி தேசத்தைப் பார்க்கில் அது இப்பொழுதற்கும் பாப்புவினிமீத்தம் மெத்தச் சீர்த்திருந்திய தேசமாய் வருகிறதற்கு ஏதுக்கொண்டிருக்குது. பாப்புவானவர் இப்பொழுது சகல ரோமானிய தேசத்துக்கடங்கிய மந்திரிமார் தானுத்திக்களை அழைப்பித்து சனங்கள் நல்விருத்திக்கேற்ற ஓர்வகை நியாயப்பிரமாணங்களை உண்டுபண்ணவும் வேண்டியவழிவகைகளைப்பண்ண ஆரம்பித்திருக்கிறார்.

இஸ்பான்யா.

பிறகிட்ட சீத்திரமாதம் ஐந்தாந்தேதி திங்கட்கிழமை இஸ்பான்யா இராசாத்திக்கு ஒரு துவக்குச் சூடு விழந்தது. துவக்கில் இறுக்க இருந்த குண்டை அவருடைய தலைமையச் சீய்த்துக்கொண்டு போய்விட்டது அவ்வளக் கொல்லவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவருக்குச் சுட்டார்களோ அல்லது அவ்வளையிற் சுட்டுவனையாடின வெடிகள் அதைத்து அவளர்பட்டதோ என்னவோ என்று சந்தேகமாய்த் தெரியாமற் போயிற்று.

அயலாந்து.

அயலாந்து தேசத்தின் தன்மையைப் பார்த்தால் இன்னும் பயப்படவேண்டியதாய்த்தானிருக்குது. இப்பொழுது பிரதானமாய் அமேரிக்காதேசத்தாருடைய கீருபையினுற் சாப்பாடுகளுக்கு மெத்தக் குறைவில்லை. ஆகிலும் தானியவிலை இன்னும் குறையவில்லை. வேலைமுயற்சியும் இன்னும் தலைபட்டதொடங்கவில்லை. காய்ச்சலெங்கும் நெருக்கி அடிக்குது. அநேகந் தரும்மாதாக்களும் அநேகந் கமக்காரரும் அநேகந் கோவானமேற் துத்தியோகல்தரும் காய்ச்சலுக்கிரையாக இறந்துபோனார்கள். நான்குநாளின் அநேகமாயிரம்பேர் அயலாந்துநிலைநிலைக் கலாந்துக்கு வந்து சேருகிறார்கள். பசியினாலும் வியாதியினாலும் இறந்த அநேகரை எடுத்துத் தாழ்ப்பவரில்லாமல்த் தெருவழியிலும் பள்ளங்களிலும் எடுத்துப் போட்டிருக்கிறார்கள். அழிவேன்னும் சத்தம் தேசமடங்கலுங் கேட்குது.

இங்கிலாந்திலும் இப்போ பஞ்சமணுகிட்டதாய்த் தெரிய வருகுது. நாலிரத்தல்கொண்ட அப்பம் ஒருசிலிங்குக்கு மேலேவிறகுது இதனெடுத்துவரும் வேளாண்மை அறுப்புக்காலம்வரைக்கும் சனங்களுக்குப் போதுமான அப்பமில்லையென்று திட்டமாய்த் தெரிய வருகுது. அமேரிக்காவிலிருந்தும் அப்பம் வருகிறது தென்னடிப்புப்போலே இருக்குது. ஆகையாற் பிறுன்ஸ் முதலிய தேசங்களில் நடக்கிற மாதிரி இன்மேல் இங்கிலாந்திலிருந்து அன்னிய தேசத்திற்குத் தானியமேற்றிக் கொண்டுபோகப்பாடாதென்று கட்டவாநிருப்பித்தலொன்றை இங்கிலாந்துக் கோவானமேந்தார் உண்டுபண்ணினி எங்கும் பெலன்கொண்டு வரு ம்படி செய்வது உத்தமம்போலே இருக்குது. இவ்விடங்களிற் பலவிதமான கலாத்திகள் நடந்ததுண்டு. ஆனாலும் அவைகள் காத்திரங்கொண்டவைகளில்லை. அமேரிக்காவைச் சேர்ந்த நியூஸீயன்ஸ் என்னும் பட்டினத்தார் அயலாந்துருக்குதவியாகப் பண்ணையாயிரிறைசால் நன்கொடையாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இலங்கையின் சலாகைவீதி.

சலாகை வீதிப்போடும்படி ஆயத்தமாய் வெட்டியிருக்கும் எல்லைதானுத்தமென்று மகாராசா அவர்கள் மெய்ச்சிக்கொள்வதுண்டானால், கோவரணமேந்தாரும் நூற்றுக்கணக்கிறுத்தமாகச் செலவாகொடுப்பார்களென்று புதினப் பத்திரிகையிற் சிலவற்றிற் சொல்லியதன்மையானால், வேலை கையம்பாய்த் தொடங்கியாச்சுதென்று சொல்லவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

MORNING STAR.

Jaffna, July 8th, 1847.

CHRISTIAN EDUCATION.

Education, in its true and comprehensive sense, implies the culture of man's whole mental being. But that being comprises the moral as well as the intellectual. Man has a conscience as well as an understanding. The one needs to be instructed as much as the other. He requires to be taught the distinctions of moral right and wrong, certainly quite as much as those of mathematical figures, and algebraic formulas; the necessity of regulating his passions, as well as the mode of solving problems: the duty of doing justly, and loving mercy, as well as the art of chaste composition, and eloquent declamation. The system that professes to educate such a being as man, and only does so intellectually, cannot certainly be called education. The appellation is a misnomer—a self-contradiction. At least, it is but doing one half of the work, and that half by far the less important of the two. It leaves the greatest and most arduous part of the business still undone, it allows the mightiest elements of man's nature, the passions, affections and motives of action—the great, guiding springs of human conduct, and character—to remain undisciplined, uncontrolled, uncared for, cultivating, perhaps to excess, one portion of the mental soil, yet leaving the rest in a state of nature, utterly wild and neglected,—erecting here a hot house for forcing on intellectual exotics, leaving there, and all around, a moral wilderness, unweeded, rank, and noxious. Can this blundering system of mental horticulture be dignified by the name of Education?

The history of the world, in all ages, shews that mere intellectual culture has no inherent power to subdue the passions, or elevate the moral purity, of mankind. The palmiest days of Grecian and Roman philosophy, the periods most eminently characterized by the achievements of intellect, and the refinements of taste, were degraded by the habitual, unblushing practice of the most gross and revolting vices—indulged in not merely by the common multitude, ignorant and debased, but still more, by the refined and lettered, by the sons of genius, the votaries of science and of song. It has been the same in modern times; in France, for instance, at the period preceding the first Revolution, its era at once of highest intellectual greatness, and of most refined and systematic profligacy. And more recently, the state of the same country has afforded an illustration still more in point—strikingly demonstrative of the evil consequences of imparting a merely intellectual education to the people even of a country professedly Christian. At one of the earlier meetings of the British association for the promotion of Science, it was proved by statistical tables of the highest authority, that in France, during a given period of recent date, the progress of crime had been precisely commensurate with the progress of Education. Maps were produced, coloured so as to denote respectively, the extension of education and the prevalence of crime, and the limits of the two colours exactly coincided. And the crimes in which the increase had taken place were, in general, those requiring greater knowledge and a higher exercise of intellectual ingenuity—such as fraud, forgery, embezzlement, seduction,—and still more instructive—poisoning! A strange and unlooked for result, doubtless, in the eyes of many, but easily understood, and fully expected by those who agree with us in the principles we advocate. For the education in question was an education wholly and entirely secular, literary, scientific, and philosophical, one from which the morality and the religion of the New Testament were alike systematically excluded. And were the criminal statistics of any other country, in which a mere secular education alone is imparted, submitted to an equally strict scrutiny, we have no doubt that substantially the same results would be found to obtain.—*Madras Christian Instructor.*

STATE OF POKERY IN FRANCE.

A French Correspondent of the New York Observer gives the following interesting view of the state of Pokery in France.

An important fact which the defenders of Pokery try in vain to dissemble, is, that thousands, and I would venture almost to say millions of Frenchmen are tired of the yoke of Rome, and only wait for a favorable occasion to throw it off. True, they yet retain certain external forms of Catholicism; they have their children baptized in the Romish Church, and send them to the priest to be catechized; they ask for the priests' blessing when they marry and they call him to bury their dead. Sometimes also, when a famous preacher comes into a town, they go to hear his sermons, or when the church is adorned with flowers, when the music is fine, and opera-singers are in the choir, they attend mass. But in these practices, there is no heart. It is a false appearance, the outside of the sepulchre which covers dead men's bones and all uncleanness.

The friends of the holy See boast much of the religious revival which (they say) has been going on in the bosom of their communion of late years. But let us

not be duped by words. I am aware that religious subjects draw more attention now than they once did. I admit also that the Romish churches are generally more frequented, because the clergy bestow more labour on their sermons. I am disposed to allow, lastly, that the priests have shewn, of late, uncommon activity, skill and zeal; that they have obtained recruits in the higher and the lower classes of people, and that, owing to the complaisance of the government, they have great influence in the country. But, after all these admissions, I persist in maintaining that the whole edifice of Romanism rests in France on a sandy foundation. Souls are not won; the convictions of the most devoted Catholics are imperfect and superficial. The priests themselves—feel before their intelligent hearers—the necessity of concealing under a cloudy phraseology their fundamental doctrines. They seem to ask pardon for their unsubstantiation, for the infallibility of the Romish see, and for other parts of the Popish system, so persuaded are they that the present generation is hostile to these old traditions! It is not their real Romanism which has gained adherents in our large cities, but a false, a bastard Romanism, which has been altered and modified so as to appear not too shameless before the enlightened men of our age.

THE MINISTRY OF THIS AGE.

No preceding generation of ministers ever saw such a day as this! Such openings for usefulness; such calls to exertion; such multiplied and extensive fields whitening to the harvest; such abundant and potent means for doing good to mankind. To live now, is a talent put into your hands for which you must give an account. Have you an ardor of piety, a tone of moral sentiment, a spirit of enterprise, corresponding with the day? If not, give yourselves no rest till you in some good measure attain them all. If an ancient heathen rhetorician, in giving directions for the attainment of the "sublime," in writing, could say,—"Spare no labor to educate your soul to grandeur, and to impregnate it with great and generous ideas;" much more may the same language be addressed to a candidate for the Gospel ministry, in the present stage of the Church's progress. Take unceasing pains to get large views of ministerial furniture, ministerial duty, and ministerial success. Strive to "educate your souls to grandeur" of conception, and grandeur of wishes, and hopes, and enterprise, for the moral benefit of your fellow men. Aim high. Let no petty plans satisfy you, either as to acquirement or exertion. Every one of you, however humble his talents, if really disposed to make the most of what God has given him, might cause his influence to be felt to the ends of the earth.—*Dr. Miller.*

LESSEN YOUR WANTS.

More of the true enjoyment of life lies in this maxim, than is generally thought. We may indeed go to extremes, and cut to the quick, like that Cynic philosopher who threw away his wooden cup on seeing a vagrant boy drink from the hollow of his hand. But the truth is, we create many of our necessities; and with the growth of luxury new wants come in, not by ones, nor by tens, but by hundreds. The savage completes his personal decoration in a few moments, beside a spring; the toilet of the modern exquisite has almost as many implements as the case of a dentist. Some of the greatest works have been written in a garret from an old inkhorn, and with two or three goose quills: while a fashionable clerk must have his embossed port-fenille, escritoire, hot-pressed paper, gold pen with ruby tips, and hydrostatic inkstand. Wollaston made his great optical discoveries, by means of a few shillings worth of broken glass and cheap tools: but your coxcomb-experimentalist, who never made a discovery and never will, lines his walls with apparatus, till his room resembles the patent-office. The same is true of books. Great libraries do not make great scholars. Rows of volumes, in russia and turkey-morocco, often bedeck the chambers of a briefless lawyer or an expensive dunce. Generally speaking, great workmen use old-fashioned utensils. You need not expect any thing more than the "curiosities of literature" from a student who has his apartment filled with costly-conveniences—an elaborate chair, a reading easel—an incomprehensible inkstand—labyrinthine array of drawers and tills—and a compound lamp, emulating in complexity a Jacquard-loom. Sir Walter Scott, though a great collector of curiosities, always expressed his contempt for the disposition to accumulate 'gimcracks' on one's desk or table. There is no end to the appetite for such things.—*Am Paper.*

LEGAL ABSURDITIES.

Major Noah thus "shows up" the absurdity of some of our legal technicalities.

Why cannot we simplify the language of the law—why not banish its old black letter Vandalism? "Sir, I give you this orange," and I do give it:—should not that declaration and transfer be an absolute conveyance? Yet to make it perfectly legal, it must read thus:

I give you all and singular my estate and interest, right, title, claim and advantage of and in that orange, with the rind, skin, juice, pulp, and pips, and all right and advantage therein, with full power to bite, cut, suck, or otherwise eat the same, or give the same a

way, as fully and effectually as I, said A. B., am now entitled to bite, cut, suck, or eat the same orange, or give the same away, with or without its rind, skin, juice, pulp, and pips, any thing heretofore or hereinafter, or in other deed or deeds, or instruments of whatever nature or kind soever, to the contrary notwithstanding."—with much more of the same effect.

SELF APPRECIATION.

An Irish laborer plunged into the river and hauled out a gentleman, who was accidentally drowning; the gentleman rewarded Pat with a six pence.

"Well," said the dripping miser, seeing Pat's doubtful pause, "ain't you satisfied? Do you think you ought to have more?"

"Och!" answered the poor fellow, looking at the one he had rescued, "I think I'm overpaid."

EXAMINATION OF THE CHURCH MISSION SCHOOL AT COTTA.

On Tuesday last, June 22d, the pupils of the Church Mission Society's Establishment at Cotta were examined by the Lord Bishop of Colombo, in the presence of His Excellency the Governor, the Colonial Secretary, Lady Torrington, Mrs. Chapman, the Rev. J. P. Horsford, Dr. and Mrs. Willisford, &c. &c. The Examination was conducted with great kindness of manner by His Lordship, but was of a very searching character, so much so, that the Governor, Sir J. E. Tennent, and the Bishop, expressed themselves highly gratified at the deeply practical and scriptural nature of the education thus afforded by this invaluable Institution, and passed a high but well merited eulogium on the indefatigable men who had instilled into the minds of the Natives so much information. It is not too much to say that their acquaintance with the Latin and Greek authors, the Greek Testament, History, Mathematics, and the fundamental truths and principles of our holy religion is such as would be creditable to many who have had far greater opportunities in some of our Collegiate Establishments.—*Examiner.*

EDUCATION AT NEWARA ELIYA.

The attractions of our island Sanatorium, we are happy to notice, are about to be increased by the establishment there of a school for young gentlemen under the care of the Rev. Mr. PARGITER. This has long been felt to be a most important desideratum, and we hope Mr. Pargiter may experience every necessary encouragement in his undertaking. Of his qualifications for the task, we are happy to add our testimonial, based on a personal acquaintance of some standing. With this additional advantage, we hope the sanatory character of the place may become better known and more extensively enjoyed by foreign residents and also that the Government will be ready to contribute its aid in facilitating the means of communication between it and other parts of the island and by encouraging such local improvements as will increase the conveniences and cheapen the expenses of living there, which will render the place more accessible to all classes.

EDUCATION

Newara Eliya.

A Boarding School for Young Gentlemen will be opened at *Newara Eliya* on the 1st August, 1847, under the care of the Rev. R. PARGITER.

Patron—His Excellency The Lord Viscount TORRINGTON.

Visitor—The Bishop of Colombo.

The object of this School is to give a sound, useful, and comprehensive Education on moderate Terms, at the most healthy Station in the Island, and to save the too early removal of youth to England for that purpose.

The course of education will embrace daily religious instruction on the principles of the church of England, Reading, Writing, Arithmetic, English Grammar, Geography, History, Ancient and Modern, with Latin, Greek and Mathematics if required.

Terms—For Boarders under 12 years of age £50 per annum.

For Boarders above 12 years of age £60 per annum.

For washing £1 per Quarter.

These charges include every thing except Books, Stationery, and Medical Attendance.

All accounts to be settled Quarterly, and a Quarter's notice given or a Quarter's payment made before the removal of a Pupil.

Each Pupil will be expected to bring with him a Blanket, two pairs of Sheets and six towels.

A Medical practitioner resides at the Station.

12th June, 1847.

CEYLON RAILWAY—Our Contemporaries have learnt that the Government will guarantee five per cent provided Lord Torrington approves of the Line, &c. If this information rests on sure grounds we may consider the work begun.—*Obs.*

MILITARY—Major General W. SMELT, C. B. who was lately appointed to command the Forces in Ceylon arrived at Galle on the 29th inst. in the Steamer *Precursor*, and upon landing, under a salute of 13 guns, was received by a Guard of Honor from the detachment of the 15th Regiment at that Station.—*Obs.*

SUICIDE—*Death of Mr. Crafer.*—It is with feelings deeply painful that we announce the death, by his own hand, of JOHN CRAFER, Esq. Collector of Customs at Galle. We announced sometime ago that the deceased had preferred charges against Mr. Saunders, the Principal Collector of Customs, in connexion with the defalcations of the Colombo Custom House Shroff.

These charges were of such a nature, and preferred in such a manner, that Mr. Saunders instituted a prosecution for defamation. Besides this, the Government appointed a Committee of Enquiry, consisting of Messrs. Templer, Wodehouse, and Gibson. With what show of justice we cannot say, but it is a fact that the deceased was heard shortly before the catastrophe to declare, that they "were bent on his ruin."

At half past 6 P. M. on Tuesday last his body was found in his bed-room at the Royal Hotel with the throat cut. He had then been dead half an hour. Before perpetrating the awful deed he had shaved one side of his throat probably to prevent any obstruction.—There were three fearful gashes in his throat, and the instrument of self-destruction, a razor, was found in his hand. Since writing the above, we have been favoured with the following Report.

An Inquest was held yesterday 30th June at the Royal Hotel by Mr. Dalziel, Coroner for the District, on the body of John Crafer Esq. Collector of Customs, Galle, who committed suicide on the preceding afternoon. The unfortunate deceased had made communications to the Board of Customs in England, injurious to the reputation of Mr. Saunders, who very properly requested an investigation. Deceased was sent for and examined before a Committee appointed by Government. On Saturday last he stated to that Committee that nothing but insanity could have prompted him in the whole affair and asked what he ought to do. It appeared from the evidence before the Inquest of Mr. Simpson and Mr. Wodehouse, that the deceased was in a state of great agitation and depression of spirits respecting the steps he had taken. The verdict of the jury was that the deceased committed suicide, cutting his throat with a razor while laboring under strong mental excitement, amounting to temporary insanity.—*Obs.*

ITALY.—Pope Pius IX. bids fair to be the great reformer of his age. He has already done wonders for the administration of the States placed under his sovereignty, for the freedom of thought and for the liberty of the Press, and he now has intimated his intention of endowing his country with a constitution, or, at all events, with an approach to a system of national representation. The representatives of the different provinces of the Roman states have been called on to meet at Rome, for the purpose of discussing with the Government the affairs of the administration, and of aiding it in the measures to be adopted for the amelioration of the condition of the people.

If the intelligence we receive from Tuscany be correct, the Grand Ducal Government, following the example of Pius IX. is disposed to adopt a liberal system, and enter on the path of progress. It appears that the Tuscan Government occupies itself with two important laws; one moderating the preventive censure of the Press, the other establishing a Council of State, which the Prince will consult on all important matters.

A PATRIARCH.—A man named David Aitkin lately died in Wexford, Canada, at the age of 120 years. He had contracted seven marriages and left five hundred and seventy grand children and great-grand children.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Intelligence was received by the last Overland Packets from London May 24. The Lord Lieut. of Ireland is dead. Daniel O'Connell died at Genoa on the 15th May. Her Majesty and several of the nobility have ordered that the quantity of the bread used in their household consumption shall be reduced in consideration of the prevailing distress. It is said Sir James Graham has received the appointment of Governor General of India.

The state of Ireland is still full of fear. There is no such absolute scarcity of provisions (thanks to the benevolence of the Americans) as there was when we last wrote, but there is reduction in price, and very little increase in the means of securing employment. Fever rages far and wide, and several of the best, most active, and most charitable men, in the clerical and medical profession, and a considerable number of landed proprietors and several official persons have fallen victims. The people are still unemployed although farm work is comparatively plentiful; and hundreds, in swarms, are coming over from day to day and spreading themselves throughout England. Dead bodies are still lying unburied by the way sides or cast into shallow pits, and the sound of desolation spreads over the land. The measures of Government are hateful to the people; and even the soup kitchens of M. Sayer, instead of affording relief, are the objects of very general attack.

The famine has spread to England; bread is more than one shilling a four-pound loaf in England, and it is asserted on tolerable authority that we have not bread enough for the wants of the population up to next harvest; nay, that no more is to be expected from America, and it may be necessary for the English Government, like that of France, Belgium, and nearly the whole continent, to forbid the exportation of grain. There have been riots in Devonshire, at Taunton, Collampton, Exeter, &c. but nothing of serious character beyond mobbery of food and mob-disposing of it at low prices, has occurred. In all parts of the Continent there have been bread riots, also in the channel Islands.

The people of New Orleans have sent 15,000 dollars in aid of the funds for the distressed Irish.

The Queen of Spain it is said was fired at on the 5th April,

and a ball is said to have grazed her head, but some doubt is expressed whether it was not some explosion of fireworks fired on the occasion.

The breach between the King and Queen has been widened. The Queen is now enjoying herself at Arangue chiefly with field sports; the king mopes at Madrid.

The Queen of Belgium had a narrow escape on the 11th of May by her railway carriage coming in collision with a train on the Brussel's road; happily she escaped unhurt although two Generals with her sustained some injury.

The American Government had submitted to the Mexicans through Senor Atocha, the conditions on which peace might be brought about; of which the following is an outline. The United States to take the 26th degree of latitude from the Gulf of Mexico to the Pacific as a line of division. For this territory, the Americans to pay 15,000,000 dollars; and to abstain from demanding anything for the expenses of the war, estimated at 13,000,000 dollars. "The United States guarantee that they will never give their consent for any territory of Mexico, or Mexican state, to be annexed to the American Union; and they will equally guarantee the sovereignty of Mexico; more particularly that part of the country that is situated to the South of the 26th degree of parallel." An alliance offensive and defensive is also offered.

The Mexican Government refused to negotiate on this basis. The city and castle of Vera Cruz were surrendered to the Americans on the 29th March, after a destructive bombardment, in which nearly 1000 Mexicans are said to have been either killed or wounded, and with no greater loss to the Americans than seven officers and 58 men killed and wounded. The bombardment lasted three days and a half. Among the killed on the Mexican side was General Felix Valdez, an officer of some celebrity. The destruction of property in the city and the loss of life among the women and children was very severe, one half of Vera Cruz being reported in ruins.

A force of 9,000 Mexican troops was within 12 or 15 miles of Vera Cruz on the 28th but was driven back by Colonel Harvey's Dragoons.

The attack on Alvarado was to be made on the 30th. The possession of this post was deemed of importance, the country being an agricultural one, and affording a market for the supply of the troops.—General Scott, with the main army was intending to march direct for Mexico.

ECONOMY OF HUMAN LIFE.

[By some old Author, perhaps a Chinese Philosopher, as we once read.]

Duties that relate to man.—Consideration.

Commune with thyself, O man, and consider wherefore thou wert made.

Contemplate thy powers; contemplate thy wants and thy connections; so shalt thou discover the duties of life, and be directed in all thy ways.

Proceed not to speak, or to act, before thou hast weighed words, and examined the tendency of every step thou shalt take: so shall disgrace fly far from thee, and in thy house shall shame be a stranger; repentance shall not visit thee, nor sorrow dwell on thy cheek.

The thoughtless man bridleth not his tongue: he speaketh at random, and is entangled in the foolishness of his own words.

As one that runneth in haste, and leapeth over a fence, may fall into a pit on the other side which he doth not see, so is the man that plungeth suddenly into any action before he hath considered the consequences thereof.

Hearken, therefore, unto the voice of Consideration: her words are the words of wisdom, and her paths shall lead thee too safely.

மனுவாழ்வின் ஒழுங்குப் பிரமாணம்.

இரண்டாவது, ஒவ்வொருவனுஞ் சிந்திக்கும்படி மன்தனுக்கறிவிக்கிற கடமைகள்.

சிந்தனை.

ஆ! மன்தனே எதற்காக நீ சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறாயென்றெண்ண உன்னுடன் சந்தோஷி.

உன் வல்லமைகளையும், குறைவுகளையும், உறவுகளையும், சிந்தித்து இப்படியே சீவவாழ்வின் கடமைகளைத் தெரிந்து உன் சகல வழிகளிலுஞ் சீர்ப்பட்டிரு.

ஒவ்வொருநிலையினு நீ கருதப்பட்டதை ஆராய்ந்து உன் வார்த்தைகளைச் சீர்தூக்க முன்செய்யவாகுதல் பேசுவாகுதல் முந்தாதே. அப்பொழுது அவகீர்த்தி உன்னைவிட்டுத் தூரப் பறந்துபோம். இகழ்ச்சிக்குறி உன் விட்டிருந்த ஒரு அன்னியமாம் பரிதாபம் உன்னை யணுகாது துக்கம் உன் முகத்தீர் குடிகொள்ளாது.

கவனமற்றவன் தனது நாவுக்குக் கடிவாளமிடுகிறான். அவன் தன்வாயில் வந்தபடி பேசித்தன் வார்த்தைகளின் மதிக்கேட்டிணைச்சிக்குப்படுகிறான். காரியங்களின் தொடர்பை ஆலோசித்து முடியமுன் யாதொரு செய்கையில் அமிழ்ந்துகிறவன் வேகமாயோடி ஒரு வேலின்மேலாகப்பாய்ந்து காணாதவப்பறத்தல் ஒரு குழிக்குள் விழுகிறவன்போலிருக்கிறான்.

ஆகையால் ஆலோசனையென்னுந் தலைவியின் சத்தத்தை யுற்றுக்கேள். அவள் சொற்கள் ஞானச் சொற்கள் அவள்வழிகள் உன்னை நல்லிடத்துக்கு நடத்தும். இன்னும்வரும். ஆனிமீ. நாயர், தேதி. இப்படிக்கு, ஏகாம்பரம்.

அறிவித்தல்.

தமிழ்நூல்களைக் கற்கு மாணுக்கர் செந்தமிழ்வாசகநடையுஞ் செய்யுள்நடையு முணர்ந்தற் குபயோகமாக இலக்கியசங்கிரகமென்னும் ஒர்நூல் அச்சிற்பதிந்து நிறைவேற்றி. அது, இராமாயணக்கதை, பஞ்சதந்திரக்கதை, பாரதம், நைடதம், கந்தப்பராணம், காசிகாண்டம், இராமாயணம், நீதிநெறிவிளக்கம், நாலடியார், திருவள்ளுவர் குறள், பெரியபுராணம் என்னுநூல்களின், சன்மார்க்கவழுவாய கவினை ஒழித்த சிற்பிலபகுதிகள் ஒருதிரட்டாக்கப்பட்டு எண்பக்க மடிப்புக் காசிதமுள்ளதாய் இருநூற்றுபத்தொராம்புறத்தில் முற்றுப்பெற்றது. அதனை வேண்டினோர் பிரதியொன்றுக்கு ஒருரூபாய் வீதமாக மானிப்பாயிலிருக்கும் புத்தகசாலையிலே கொள்ளலாம்.

JUST PUBLISHED

AND FOR SALE AT THE MANEPEY DEPOSITORY

CLASSICAL READER

A work in 262 pages, 8vo. consisting of copious extracts from—*Ramayana—Pancha-Tantra-kathe—Paratham—Neidatham—Scanda Purana—Casikandam—Neethineri velakkam—Naladiar—Cural and Perya Puranam*—selected with a view of furnishing a body of *Tamil Classics*, as free as possible from the immoralities of native authors, for the use of students in acquiring the Tamil language, as well as for a Reading book in the higher Native schools.

[Price 2 shillings.]

A TENT

Lately received from Madras, is offered for sale at cost price, viz: £12. 5.

Inquire at this Office.

July 6, 1847.

விளம்பரம்.

இற்றைக்குச் சிறிதுகிழமைக்குமுன் சென்னபட்டினத்திலிருந்து வாங்கிவந்த கூடாரமொன்று விற்கவேண்டிய தவசியமாயிருப்பதால், அதை வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்களுக்குக் கொண்ட விலைபோலே விற்றுப் போடலாம். அதாவது அதின் கொள்விலை, பவுண். யெ. சில. ரூ. அதாவது நூற்றறுபத்துமுன்றிறைசாலம நாலுபணமும். வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்கள் இந்த அச்சுக்கூடத்திலே விசாரிக்கவும்.